№ 17 თბილისი სექტემბერი 1964

ნიანგი

გამოცემის 42-ე წელი. ფასი 20 კაპ.

ნახ. ი. ქოქიაშვილისა

— კარგია, შვილოსან, რომ რთველის დროს მაინც ჩამოდიხართ, თორემ ნათესავებსა და მეგობრებს დავკარგავდი!

ეროვნული ბიბლიოთეკა

საწყობში „ჩამწყობნი"

არსებობენ სავაჭრო ორგანიზაციების თავშენახული მუშაკები, ეგრეთ წოდებული ყაირათიანი ხალხი, რომლებმაც ზეპირად იციან საქონლის ყადრი, თეთრს შავისაგან თვალის ერთი მოჭუტვით არჩევენ და ზოგიერთ საქონელს წამლადაც არ მიაკარებენ დახლს, რათა მყიდველთა ჭრელ მასაში არევ-დარევა არ შეიტანონ, მაღაზიაში რიგი არ დადგეს და მომხმარებელთა ურთიერთთან თავაზიანი ურთიერთობა უზრუნველყოფილი იყოს.

აბა როგორ გინდათ! თუ ზემოთ ხსენებული მუშაკების მეთოდს ეჭვის თვალით უცქერით, კეთილ ინებეთ და გამოიტანეთ გასაყიდად ისეთი საქონელი, რომელიც ყველას უნდა, მაგრამ ყველასათვის საკმარისი არ არის. ვისაც შეხვდება, თავის თავს დაუმადლებს მხოლოდ და, ვისაც არ შეხვდება, მომდურავად გაგიხდებათ.

ჰოდა, აბა საკოცნელი პირი საფურთხებლად რატომ უნდა გაიხადოთ? „ცოტაოდენი გასამრჯელოც" რომ არ მიიღოთ მხედველობაში, ცარიელი მადლობა ჯობია მრავლისმეტყველ უმადურებას. ასე და ამგვარად, თუ კაციც ხართ და ქუდიც გხურავთ, წინდახედულად უნდა იქცეოდეთ, რაც შესაძლებლობას მოგცემთ, რომ თქვენმა ჯიბეებმა უფულობა არ განიცადონ და თვითონ თქვენ — „ძმა-ბიჭების" ნაკლებობა.

სწორედ ასე იქცეოდნენ № 1 უნივერმაღის № 4 ფილიალის მუშაკები ნაძალადევში. ფაქტურით მიღებული 400 წყვილი იმპორტული წინდა „დოლანდი"-დან 364 წყვილი საწყობში ეწყოთ. ასევე მიემალათ მაღალი ხარისხის ქალის ჟაკეტები და მამაკაცის პერანგები. გამყიდველი გუგული ჩხიკვაძეც, ცოტა არ იყოს, ფასებს მისდა სასარგებლოდ და სახეიროდ „უმრგვალებდა" მყიდველებს.

ხსენებული ფილიალის პასუხისმგებელ მუშაკებს სამართლიანად აგებინეს პასუხი, თუმცა თვითონ კი ხელებს ასავსავებენ და ურწმუნო თომასავით გაიძახიან: აბა საწყობი რისი მაქნისია, თუ შიგ არაფერი ჩაწყვეო.

ამ წერილში საწყობში ჩაწყობაზე კი არა, ჯიბეებში უკანონოდ ჩაწყობაზეა ლაპარაკი და იმიტომ იბეჭდება, რომ წინასწარ გააფრთხილოს საწყობში „ჩაწყობის" ოსტატების წყება, რადგანაც, როგორც გამოცდილებიდანაა ცნობილი, მსგავსი „ჩაწყობიდან" იწყება მილიციისა და სასამართლოს უწყებებით არასასიამოვნო დაბარების უწყება.

ი. ბუბარი

ნახ. გ. ფირცხალავასი

— ეს რა არის, კაცო, ერთი სამად მიანგარიშე?!
— თქვენ არ მითხარით: „აბა შენ იცი თუ კარგად მაჭმევო!"

ერთი ჯურის მესამაჯურე

გიორგი საქულას ძე გომელაური უბრალო კაცი ხომ არ გ... ნათ. სწორედ იმაზე ითქმოდა, კაცია დოვლათიანიო.

ყოველთვის ღიმილი დასთამაშებდა სახეზე, მამა აბრამის ... კანივით უცოდველად დადიოდა, ჭიანჭველა რაა, იმასაც არ ... გამდა ფეხს, რაიონებში სიარული უყვარდა, უყვარდა საკუ... თვალებით ყველა რაიონის მონახულება და განა თითოჯერ, ... ვალჯერ, მრავალგზის და წელიწადის ყველა დროში.

ჰოდა, რას ერჩოდით, ბუნებრივად შობილი ტურისტი გახლ... თუმცა მარშრუტებს ძალზე შორეულს არ ირჩევდა, ერთის ს... ვით, ადგილობრივი, რესპუბლიკური, სარაიონთაშორისო მნი... ლობის ტურისტი იყო.

ჩავიდოდა რომელიმე რაიონში, მიივლ-მოივლიდა, თითო-ო... ლა სავაჭრო ორგანიზაციის წარმომადგენელს მოინახულებდა, ... ლაცას გადასცემდა, რაღაცას აიღებდა და „თითქმის" ხელცარი... ბრუნდებოდა უკან, თბილისშივე, დოესის ქუჩა № 78-ში. არ... ისე ცუდი სახლია ეს სახლი.

იზოლირებული ბინა აქვს გიორგის, ჩინებული სარდაფიც... აჩნია და სარდაფში კიდევ... თქვენ გგონიათ, ქვევრები ჰქონდა ... რილი? არა, ღვინის დაყენება-შენახვის თავი და დრო სად ჰქონ... საამქრო ჰქონდა მოწყობილი, საათის სამაჯურის დამამზადებ... საამქრო. ხუთი წელი დაუბრკოლებლივ მუშაობდა ეს საამქ... თვითონ ბატონი გიორგი იყო გამომჭრელიც, მკერავიც, თვით... უკეთებდა ბალთებს, თვითონვე ურტყამდა შტამპს და, წარმო... გინეთ, თავისსავე შტამპს. ოდესღაც არსებული და აწ ერთხელ... სამუდამოდ ლიკვიდირებული არტელის ყოფილ და რატომ... ხმარებიდან ამოუღებელ კუთვნილებას.

ბატონი გიორგი თვითონ იყო საამქროს ფუძემდებელიც და ... გეც, საამქროს მუშაც და დამხარისხებელიც, ექსპედიტორიც... საამქროს ნაწარმების გამსაღებელ-გამავრცელებელიც. ერთის... ტყვით, ჩვენი დროის იატაკქვეშეთელი უნივერსალი, კაცი, რომ... საც შეეძლო „კაცობა" დაეკვეხა.

— ტყავი საიდან მოგქონდათ? — ჰკითხეს გომელაურს. — ... ზარზე ვყიდულობდით, — და იქნება სიმართლეს ამბობდა კიდ... ე. წ. „გამაიმასქნებელთა" და ამწაპნავთაც ხომ თავიანთი ბაზ... გააჩნიათ!

რაიონის ფინგანყოფილებას თვალებზე შავი სათვალე ეკეთა ... ალბათ, ამიტომ ვერ შეამჩნია გიორგის ღვაწლი და მოქმედ... თორემ მისი წარმატებით მოღვაწეობის ხუთი წლის სახელო... წლისთავს მაინც აღნიშნავდა ზარზეიმით.

ღვაწლის დაფასება გვიან არასოდეს არ არის და, თუ ფინ... ყოფილებამ გულგრილობა გამოიჩინა, სამაგიეროდ, სხვა ორგანო... მოეკიდებიან გიორგი გომელაურს გულისხმიერად და ღირსეულ... დაუფასებენ უნივერსალურ დამსახურებას.

ბორი...

მსხვილფეხა დამამზადებელი

ცეკავშირის სპეცსაცალო ვაჭრობის კანტორის დამამზადე... ისიდორე სერგოს ძე ბურდულს კანტორის ხელმძღვანელობა უ... ღვროდ ენდობოდა, თუმცა პატივცემულ ისიდორეს, საერთოდ, ... ტიოსანი მუშაკის რეპუტაცია არასოდეს არ დაუმსახურებია, რა... ის უტყუარი ფაქტიც ადასტურებდა, რომ იგი არაპატიოსნური... არაკეთილსინდისიერი საქმიანობისათვის ნასამართლევიც იყო.

ნდობა, რა თქმა უნდა, კარგი და სანაქებო საქმეა, მაგრამ ... მიანს კიდეც უნდა ენდო და კიდეც უნდა შეამოწმო, ამართლ... თუ არა იგი ამ წმიდათა წმიდა ნდობას, თორემ, ერთხელაც ხომ... იძლევა, ფიცი გწამდეს და ბოლოს გაგაკვირვოს.

1963 წელს ისიდორე ბურდულმა კანტორის უფროსის დ... გაურის ლოცვა-კურთხევით საკმაოდ მოზრდილი თანხა 267... მანეთი მიიღო ნაწილ-ნაწილ მსხვილფეხა და წვრილფეხა რქო... საქონლის ყიზლარში შესაძენად. ხომ მოგამარაგეთ, და ახლა ... იცი და შენმა კაცობამო. დატრიალდა ისიდორე, შეიძინა ძრო... თუ ცხვრები, დაიქირავა ნაგაზები, ჩაუდგა ჯოგს თუ ფარას სა... ვეში და ჩამორეკა თბილისის შემოგარენში, ჩამოიტანა ფიქტ... აქტების დასტები, შევიძინე ივანესგან, პავლესგან და ტიმოთესგა... და ეს მაშინ, როცა არც ივანე არსებობს ქვეყანაზე, არც პავ... ტიმოთე კი არსებობს, მაგრამ მას არასოდეს არ ჰყოლია გასაყიდი ცხვარი და საქონელი.

თუ პატივცემული ისიდორე ცხვარს 40 მანეთად ყიდულობდა, აქტში 40 მეტამორფოზას განიცდიდა და 50-ად და 60-ად იქცეოდა, და ისიდორე ასე უპატიოსნოდ იმიტომ იქცეოდა, რომ პირადად მისთვის, თუმცა სიტყვიერად არაფერს ამბობდა, ასე ჯობდა. ხომ ენდობოდნენ და ნდობას ასე „ამართლებდა", ასე ანხორციელებდა ნდობის გამომცხადებელთა ჩანაფიქრს.

იქნება იმ უშველებელ თანხას ჯიბეში რომ იდებდა, ისიდორე ცალკე ოთახში იკეტებოდა და ითვლიდა და ანაწილებდა თავის გუნებაში: ეს საქონლის შესაძენად, ეს გზის ხარჯად, ეს მე და ეს ნდობის გამომცხადებლებსო.

ჯერჯერობით ჩვენთვის საქმის ყველა დეტალი და ისიდორეს ფიქრები ცნობილი არ არის, მაგრამ იმედი გვაქვს ყველაფერს ფარდა აეხდება, რამეთუ სათანადო ორგანოები სათანადოდ იკვლევენ საქმესა ამასა მოცულსა წყვდიადითა და დაფარულსა ანგარებისა ფარდითა.

ს. ბუშკოვი

დიდი აურზაური დიდ ჯიხაიშში

დიდიჯიხაიშელი მურად ლექავა რომ შეიქნა თექვსმეტი წლის, დაიმშვენა ულვაშები, შეჯდა მამამისის „ვოლგაზე" და გააქროლ-გამოაქროლა. უყვარდა ქეიფი და დროსტარება, ცოტა ჩხუბი და აყალმაყალი, სწავლისათვის არ იკლავდა თავს და იმავე კლასში რჩებოდა.

უკვე მოსალამოვდა. მურადმა პურ-მარილი დაამთავრა და დიდი ჯიხაიშის კლუბს ეწვია.

— ერთი ვნახოთ თბილისის ფილარმონიის მსახიობები რა ხელოვნებას გვიჩვენებენ, ვაი მაგათი ბრალი, თუ არ მომეწონა!

დარბაზი ცნობისმოყვარედ უყურებდა დავით და ელენე არუთინოვების ნომრებს. აი, ელენემ დავითს წყლით სავსე ჭიქა მიაწოდა, დავითმა გადააფარა ცხვირსახოცი ჭიქას და იმწამსვე ააცალა, ჭიქაში წყალი გაქრა. ახლა ელენეს მიაწოდა ჭიქა დავითმა. ელენემ ცხვირსახოცი გადააფარა ჭიქას და ჭიქა გაქრა. დავითმა სამართებელი გადაყლაპა და პირიდან ბელურა ამოუფრინდა.

— ჰაიტ, ვის ატყუებ, თუ იცი! — იყვირა მურადმა, — ვის ატყუებ-მეთქი.

დარბაზი აჩოჩქოლდა, მურადი ყვიროდა და სცენისაკენ მიიწევდა, ვერავინ შეძლო მურადის გაკავება, პირდაპირ სცენაზე ავარდა და ჯაყვა ამოიღო.

— გადაყლაპე ახლავე, თუ შეგიძლია! — ყვიროდა მურადი და დავით არუთინოვს ძიძგილი დაუწყო. — ეგ ნომერი სხვას გაუკეთეთ, თქვენი მოსატყუარი თბილისში გეყოლებათ. — და მურადმა დაატრიალა მუშტები, მოხვდა დავითს, ელენეს და კიდევ რომელიღაც მესამე მსახიობს.

— რას შვრები, მურად, რას! განა საცემნი არიან ფილარმონიის მსახიობები? — უყვიროდნენ მურადს აქეთ-იქიდან, მაგრამ ამაოდ. კონცერტი, რა თქმა უნდა, ჩაიშალა.

დიდიჯიხაიშელი მურად ლექავა რომ შეიქნა თექვსმეტი წლის, დაიმშვენა ულვაშები, შეჯდა მამამისის „ვოლგაზე" და გააქან-გამოაქანა.

ტყავგასაძრობი

უყვარს კარგი ცხოვრება ვლადიმერ გასპარის ძე მელქონიანს.

— ღმერთი რასაც არ მოგცემს, შენ თვითონ შანსით უნდა იშოვო, ხელი თაფლში გქონდეს და არ გაილოკო, მაშინ გიჟი ხარ და თავში აგური უნდა ირტყა. — იტყოდა ხოლმე მელქონიანი.

ვლადიმერ გასპარის ძე მძღოლად მუშაობდა. ბათუმის ტყავნედლეულის ქარხნიდან დაქონდა ნედლი ტყავი ხან სოხუმში და ხან სამტრედიაში. ისე ფეხს არ გაადგამდა, რომ თავისთვის „პატარა ლუკმა" არ გადაერჩინა. ჯერ იყო და სოხუმში წაიღო ორი ათას ხუთასი ცალი ნედლი ტყავი, საიდანაც ორმოცდახუთი ცალი ისე გააქრო, რომ მისი ასავალ-დასავალი კაციშვილმა ვერ ნახა.

— ნემსის ქურდი და აქლემის ქურდი ორივე ქურდიაო, მეც რაღა ნემსის ქურდობა ვიკისროო, — თქვა მელქონიანმა. ვლადიმერი კვლავ გააგზავნეს ბათუმის ტყავნედლეულის ქარხნიდან და ორი ათას ხუთასი ცალი ღორის ნედლი ტყავი გაატანეს სამტრედიაში, აქ უკვე ას სამოცდაათ ცალ ტყავს წვდა მადაგახსნილი მელქონიანი, მაგრამ შესანახი ადგილი ვერ იპოვა, ბევრი ფიქრი არ დასჭირვებია მარიფათით დაჯილდოებულ ვლადიმერს და კეცხოველის ქუჩაზე სრულიად უცნობ მოქალაქე ვლასი შენგელიას მიადგა.

— ერთი კარგი საქმე გააკეთეთ და არ დაგეკარგებათ, ბათუმიდან გვიან ჩამოვედი, საწყობში ვერ ჩავაბარე, დილამდე შემინახეთ ეს ტყავი. ხომ იცით, სახელმწიფო ქონებაა, რომ დამეკარგოს, პასუხს მომთხოვენ.

სწორი ხარ, ვლადიმერ, სახელმწიფო ქონების მითვისებისათვის პასუხსაც აგებინებენ და ტყავსაც აძრობენ.

ბალდავაძის დუქანი

რეზო ბალდავაძე იმ დილით, ცოტა არ იყოს, უგუნებობას უჩიოდა. წინა დღით, რომ იტყვიან, მეტი მოუვიდა ნუნუა.

— რას იზამ, — თავს იმართლებდა რეზო, — კაცი ვანში ქართული პურის საცხობის გამგე იყო და ქართულ პურ-მარილს გაექცევი?

რეზო საცხობის წინ დადგა. უცნობი მიუახლოვდა.

— ამ საცხობის გამგე მინდა და, თუ იცი, როგორ ვნახავ?

— მე გახლავართ, ჩემო ბიძია, გამგეც და ბატონ-პატრონიც!

— ორ კვირაში ქალიშვილის ქორწილი მაქვს.

— ღმერთმა გიბედნიეროს.

— ჰოდა, ქორწილზე ბევრი ხალხი მყავს მოპატიჟებული, მაღაზიის პურს ვერ ვაკადრებ სტუმრებს, ხაჭაპურებიც მინდა დავაცხო, ფქვილი მჭირდება.

— რა გვარის კაცი ხართ, ბიძია, და საიდან ბრძანდებით?

— ჩიჩუა ვარ, სოფელი გომი თუ გაგიგია, ე იქიდან გახლავარ.

— კეთილი და პატიოსანი, ფქვილს მოგცემთ ისეთს, რომ უმად იჭმებოდეს, ტომრებში დაბეჭდილსა და გამზადებულს...

— ძვირია, ჩემო ბატონო.

— ნაკლებად არ იქნება.

როგორც იქნა, მორიგდნენ.

იმ დღეს ვანის საცხობში 150 კილოგრამი ფქვილი პურად არ ქცეულა, სამაგიეროდ ფულად იქცა და რეზო ბალდავაძემ მას ადგილი მოუნახა. წინა დღის უგუნებობა გადაეყარა. რა ყოფილა ფული, ჰაერზე უკეთ მოქმედებს თურმე.

გამვლელი

ნახ. ნ. მალაზონიასი

— ეჰ, ნეტა მალე დაიწყებოდეს ჩვენთან ჰიპნოზურ ძილის დროს სწავლება, მაშინ ჩვენი ბიჭი ნამდვილად გახდება ხუთოსანი!

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ნახ. ზ. ფორჩხიძისა

— სერაპიონს აწინაურებენო, მართალია?
— უტყუარი საბუთია, ბატონო, გუშინ ჩვენმა დირექტორმა მთელი ოჯახით დაპატიჟა!

ყორანი ყორნის ნათლული

ყორანმა მისი ნათლული,
განათლებული ნახევრად,
თამადობაში განთქმული
სუფრის სათრობად, სალხენად,
ზერელედ მცოდნე ყველაფრის,
დანიშნა ტრესტის მმართველად.

მას საქმის ჯავრი არ ჰქონდა,
მხოლოდ ქეიფი ართობდა,
დაჰყავდა გუნდი ფრინველთა,
და მათ უზომოდ ათრობდა.
მალე გაუგეს იმ მმართველს
და პანღურები მიართვეს,

მაგრამ უშველა ნთლიამ,
სხვა ტრესტში გადაათრია.

მიხა შილდელი

[illegible] ნიანგო!

ჩვენ, ზემო არანისის საშუ[illegible]კოლის მოსწავლეებს აქაურ კოლმეურნეებთან ერთა[illegible]ა უგზოობა და მთებზე სიარული გვარგუნა. გაწვიმ[illegible]თუ არა, ზემო არანისის ისედაც გაუბედურებული, [illegible]ლი, ორმოებითა და ოღროჩოღრო თხრილებით დახ[illegible] ასე ვთქვათ, გზა, ღორღით ივსება და მიუვალი ხდე[illegible]არცა ციხე ქაჯეთისა. არაგვის ნაპირებზე და ახლომახ[illegible]ფლებში მცხოვრები მოსწავლეები ყოველდღიურად [illegible]ეთს გადაბმულნი მივუყვებით თოკივით დახვეულ გზ[illegible]ვიგონებთ იმ საფათერაკო თავგადასავლებს, რომელიც [illegible]იოს სახელოვან ალპინისტებს გადახდომიათ უგზოობ[illegible]ა სტიქიონის უკუღმართობით.

ისე შენ არაფერი გეტკინო[illegible]არელო ნიანგო, როგორც ამ გზის შეკეთებაზე ფიქრით [illegible]რავის ტკივა, არის უპატრონოდ მიტოვებული და მო[illegible]ო ელოდება დუშეთის საგზაო განყოფილების იმ თანა[illegible]ლეებს, რომლებიც ნიჩბის რამდენიმე მოქნევით ქვებს [illegible]მოაშორებენ თავიდან.

როგორც ვატყობთ, ზამთა[illegible]უარესი მოგველის: კინო ჩვენთვის არ იქნება და სხვა [illegible]ულტურული გასართობები (ამ გზაზე მანქანას კი არა, [illegible]ს გაუჭირდება ამოსვლა), გზა კიდევ უფრო დაინგრევა[illegible]დება და გახდება უკაცრიელი. ზემოარანისელი კოლმ[illegible]ბი მამაზეციერს ევედრებიან და შესთხოვენ ერთი ბ[illegible]ერის გამოგზავნას, რამეთუ ადამიანის ხელს ალარ [illegible]ძს გაუბედურებული გზის მოქრისტიანება.

თუ ასრულდა ჩვენი ვედრ[illegible]ხომ კარგი, და თუ არა, გთხოვთ, საყვარელო ნიანგო, [illegible]ისთანაც ჯერ არს, იმასთან გვიშუამდგომლო და თხოვო თ[illegible], წერაყინები და ოჩოფეხები მაინც გამოგვიგზავნონ [illegible]თიდან, რომ მშვიდობით მივაღწიოთ არანისის სკოლა[illegible]მის მიუვალ შემოგარენს.

[illegible]ისელი მოსწავლეები

მარო ვარო

გუშინ გზაზე შეხვდა ვარო
თანაკლასელ მაროს.
უთხრა, ნანატრს მივაღწიე, —
აგრონომი ვარო.

დამილოცე გზა და კვალი,
ამ დიპლომის დაცვა!
სოფლად შრომას რა ჯობია,
მართლაც რომ თქვას კაცმა.

— აგრონომი? დიდი რამე!..
და ეგ გიკვირს, ვარო?
მე დაგირჩი! თავმჯდომარის
ოჯახობა ვარო! —
დაიკვეხა მარომ.

ნ. კლდიაშვილი

— ხალხნო, ერთხელ მაინც მიმიშვით ზღვასთან, საგზურის ვადა მითავდება!

თავლია აუზი

— უშველეთ, იხრჩობა, უშველეთ!.. — იკივლა ვიღაცამ დიდუბის სადგურში შემოჭრილი ელმავალივით და ვეებერთელა აუზს ხალხი ბუზებივით შემოესია.

მორბიან გრიზოდუბოვის, სტურუას, ასკურავას ქუჩებზე მცხოვრებნი, ბობღავენ აუზის რკინის კიბეზე და წყლიდან რის ვაი-ვაგლახით ამოჰყავთ გაწუწული... ფისუნია.

ნათქვამია, ურემი რომ გადაბრუნდება, გზაც მაშინ გამოჩნდებაო. ამ ღრმა აუზში ხომ ბავშვები ბანაობენ და ხომ შეიძლება ერთ დღეს მართლაც უბედურება დატრიალდეს?!..

შესაძლოა შემოგვედაონ, ეს აუზი ბავშვების საჭყუმპალაოდ არ გაგვიკეთებია და არც აბრით გვიცნობებია: „მობრძანდით, თქვენი ჭირიმე, წყლის აბაზანები მიიღეთ“-ო.

მართალია, არც ფორმა და არც ადგილმდებარეობა საბაბს არ გვაძლევს ვიფიქროთ, რომ აუზი საცურაოა, მაგრამ მისი გადახურვა რატომ არავის მოაგონდა?.. ამ თავლია აუზის გვერდით ხომ გადახურული აუზიცაა და არც ბავშვები ჭყუმპალაობენ შიგ და არც კატები იხრჩობიან?..

ან იმის დავიწყება შეიძლება, რომ აუზში ხშირად ამა ქვეყნიდან სამუდამოდ წასულ კატებს და ძაღლებს ყრიან, რაც წყალს წამლავს, წყალი — ჰაერს, ხოლო ჰაერს, თუ არ ვცდებით, ადამიანები ისუნთქავენ.

ყოველივე ზემოხსენებულს იმასაც თუ დავუმატებთ, რომ დიდი სიცხეების დროს კოღოების ბზუილით დატკბობაც არაა გამონაკლისი, მაშინ დღესავით ნათელი გახდება, რომ აუზი აუცილებლად უნდა გადაიხუროს.

შ. მარმარაშვილი

[illegible]

მოსახდენი უნდა მოხდეს. ეს არის, ოღონდაც, რომ ხშირად მოსახდენი მაინცდამაინც უდროო დროს მოხდება.

კვირა დღე იყო.

ბაზარში სიარული არ მეპიტნავება, მაგრამ იმ დილით ოჯახიდან მაინცდამაინც პიტნაზე და რაღაც მწვანილზე გამაგზავნეს. მოკლედ, თავი რომ არ მოგაბეზროთ, ბაზარში მიკრეს თავი. დანაბარები ვიყიდე და ქაღალდის პარკებით დატვირთული ტრამვაიში ჩავჯექი.

— ამხანაგო, ბილეთი შეიძინეთ!

ჯიბეების გულდასმით მოქექვის შემდეგ გამოირკვა, რომ ჯიბის ხურდა ფულით სულ მწვანილი მეყიდა, ხოლო საფულე სახლში დამრჩენოდა.

— შინ დამრჩენია, მეგობარო.

— ბილეთი აიღე!

— ხომ ხდება ხოლმე ასეთი რამ...

— არ უნდა ხდებოდეს!

— არა მაქვს ფული.

— მაშინ ჯარიმა გადაიხადე!

საუბარში მგზავრები ჩაერივნენ.

— იქნებ მართლა დარჩა სახლში!

— თუ დარჩა, კეთილი ინებოს და ფეხით იაროს.

— ისე სინდისიანი კაცი ჩანს...

— კი აქვს სინდისი, მაგრამ გარეცხილი... აბა, მე დავაკლო ერთი კაპიკი, ნახე, რა დღე დამაყაროს! — უკვე ღრიალებდა კონდუქტორი. — ადე, ჩაბრძანდი დაბლა. ჩქარა!... ჩქარა, ჩქარა!...

— ახალგაზრდავ, რატომ ალანძღვინებთ თავს რაღაც სამი კაპიკის გულისთვის? — თავის ქნევით მომმართა ჩემს წინ მჯდომმა დარბაისლური შესახედაობის შუახნის კაცმა.

— ბატონო, ნამდვილად არ მაქვს ფული...

— როგორ თუ არ გაქვს, მწვანილისათვის ხომ გაქვს? — გამოიჭაჩა კონდუქტორი.

— აჰა, ძმაო, ამ[illegible]ი მივეცი, ოღონდ გაჩუმდი. — წიწმატ[illegible] გავუწოდე გაწიწმატებულ კონდუქტორს. [illegible]დან დარბაისელმა კაცმა გამომიყვანა. მან [illegible]ვოდ გაუწოდა ფული კონდუქტორს, უხიტ[illegible]დამიქნია თავი და გაჩერებაზე ჩავიდა.

ტრამვაი ისევ და[illegible]ეშს ფეხთ შუა რაღაც ქაღალდი შევნიშნე [illegible]რე და ავიღე. ხელში თვითმფრინავის ბი[illegible]ემრჩა. ისევ მოვექეცი მგზავრების ყურადღ[illegible]ენტრში.

— ალბათ იმ კა[illegible]ვარდა.

— ამის გულისთვ[illegible]ს რომ იღებდა ჯიბიდან, მაშინ ამოუვა[illegible].

კონდუქტორმა გან[illegible]ი მზერით ამათვალიერ-ჩამათვალიერა.

— კაცმა იმდენი [illegible] სცა და...

— ჰოდა, კაცი [illegible]ტივს გცემს...

— როდის გადის [illegible]ფრინავი და სად?

— დღეს, მოსკოვ[illegible]თი საათის შემდეგ, — ძლივს ამოვილუღლუ[illegible]

— ჰოდა, ჩადი [illegible] ტაქსში ჩაჯექი, იმ კაცს აეროდრომზე მი[illegible] ეს ბილეთი. პატივისცემას გადახდა უნდ[illegible]ხაც!... — ოპერატიული ზევმა დამისახა კონდ[illegible]რმა და სამმანეთიანი მომაწოდა. — ზეგ დი[illegible]ლაში ვარ ისევ ამ ტრამვაიზე... ჩადი ახლ[illegible]

შემდეგ გაჩერებაზე [illegible]ედი, როგორც იქნა ვიშოვე ტაქსი და აერო[illegible]ზე შლეგიანივით მივვარდი.

— ჩქარა, ამხანაგ[illegible]რა, სადაც არის მოხსნიან კიბეს, — კონ[illegible]ორს არც დაუხედია ბილეთისათვის ისე [illegible]ა ბაქანზე.

ქლოშინით ავვარდ[illegible] თვითმფრინავში. როგორც იქნა, მოვძებნე ჩემი კ[illegible]ისმყოფელი.

— აი, ბატონო, თქვენი ბილეთი... იქ დაგივარდათ... ტრამვაიში, ხომ მიცანით!..

— კაცო, ეს ისევ შენ ხარ? — ხელები გაშალა მან. — შენ შემოჩენილი ხომ არა ხარ, ძმაო!

ბილეთი თითქმის ვესროლე და კარებს ვეცი.

გზა სტიუარდესას კეკლუცმა ღიმილმა გადამიღობა.

— დაიკავეთ თქვენი ადგილი და შეიბნიეთ ქამარი. თვითმფრინავი სტარტზეა!

ახლა კი ნამდვილად დასაბმელი გავხდი. შემდეგ მუხლთ მომეკვეთა და თითქმის გულწასული ჩამასვენეს სავარძელში. ჩემი კეთილისმყოფელი, მგონი, ჩვენს ამბავს ჰყვებოდა. მგზავრები იცინოდნენ.

— მეც მოვფრინავ?! — ამოვილუღლუღე.

სიცილი ხარხარად იქცა.

— ნუ ღელავ, მეგობარო, აი ფული. მანეთ-მანეთი შევაგროვეთ. ეს ამბავი კი ღირდა მანეთად. გიშველა ღმერთმა. ძალიან გვაცინე. ხვალ აიღებ ბილეთს და ორ საათში ისევ თბილისში გაჩნდები. ასეთი რამ სიცოცხლეში ერთხელ ხდება...

სახლი ხალხით და პაპიროსის ბოლით სავსე დამხვდა. ყველა გაირინდა.

— შვილიკო! — იკივლა დედამ ჩემს დანახვაზე — შემოგევლე, ცოცხალი ხარ?...

— სად დაეთრევი, ბიჭო! — იქუხა მამამ.

— მოსკოვში... პირდაპირ ბაზრიდან... აი, ნივთიერი მტკიცება. — ვთქვი და დამჭკნარი მწვანილის კონები გავუწოდე. ოთახში უნებურად ყველას გაეცინა. მეც გამეცინა.

შემდეგ კვირა დღეს დედამ ნავთის ჭურჭელი მომაჩეჩა ხელში და...

— ბიჭო, მაგის გულისთვის ახლა ლენინგრადში არ წახვიდე. — უკან დამადევნა.

ზ. გემაზაშვილი

ინსტიტუტის სამდივნოში

სადაც ვიყავ, სად სწავლობ, ცნობა მთხოვეს პაწია.
სამდივნოში მიველ, დამხვდა რიგი, გაწამაწია.
— იქით მიდექ.
— რას ღრიალებ, უდღეურად შობილო.
— ცოტა გვერდზე გაიწიე, იდაყვს ნუ მკრავ, ძმობილო.
— ვაჰმე, ფეხზე ფეხს ნუ მაჭერ, თორემ ავღრიალდები.
— გოგოვ, ასე ნუ მაწვები, ყინულივით დავდნები.
ამ ყოფაში, როგორც იყო, სარკმლის ჭრილი გაიღო
და სტუდენტთა ალტაცებამ ყურთასმენა წაიღო.
— რაი გინდათ? —
სარკმლის მიღმა მდივანი ხმას ანაზებს. —
— სპრავკა გნებავთ? არ მცალია, ხვალ დაგიწერთ, ანდა ზეგ,
მორჩა! —
მოჭრა
და სტუდენტი დაღვრემილი ბრუნდება.
საქმიანი მდივანი კი პუდრის წასმას უნდება.
ცნობისათვის ათ დღეს რბენა გვაწერია ბეგარად.
სამდივნოში კეთილ მდივანს ვერ ვეღირსეთ, ვეღარა.

იან იანი

— წელსაც ხომ დააყენებ ღვინოს, მამიკო?
— მე კი დავაყენებ, შენ და შენმა ძმაკაცებმა თუ დამიყენეთ!

— ამ გამყიდველს სინდისი არა აქვს?!
— რომ ჰქონდეს, იმასაც დახლის ქვეშ დამალავდა!

ჩემი კოშმარები

ექვსი თვის გაშმაგებული წვრთნის შემდეგ სიცოცხლეში პირველად მოვათავსე ბურთი კალათში და იმ დღეს ხუთი წუთით შეწყდა მეცადინეობა ინსტიტუტში. ადგილობრივი რადიოთი გადასცეს ჩემი წარმატების ამბავი. მეორე დღეს ინსტიტუტის მრავალტირაჟიანმა გაზეთმა მთელ გვერდზე დაბეჭდა ჩემი სურათი:

„დაიმახსოვრეთ ამ ახალგაზრდის გვარი!"

— გავა დრო და შენს შესახებ ალაპარაკდება მთელი მსოფლიო, მიიღებ უამრავ მიწვევას, გახვალ, გაიცნობ ქვეყანას და სადღა გაგახსენდება შენი მასწავლებელი.

— მე არასოდეს დაგივიწყებთ თქვენ! — წამოვიძახე პათოსით.

—: —

მოახლოვდა საკავშირო შეჯიბრების დღე. ერთი კვირით ადრე გამათავისუფლეს ლექციებიდან და ამ დასვენების დღეებში სიამოვნებით ვკითხულობდი „ფიქარას" და „ნაცარქექიას". შეჯიბრების გახსნის დღეს მანქანით მიმიყვანეს დარბაზში. გადმოვდგი თუ არა ფეხი, მაშინვე კორესპონდენტებმა ჩამიგდეს ხელში.

—როგორ ფორმაში ხართ?

— წითელ მაისურებში.

—ვერ გამიგეთ, მე გეკითხებით როგორ გრძნობთ თავს!

— მხეცივით.

— თქვენს გარდა რამდენი მხეცია კიდევ თქვენს გუნდში?

— ოთხი.

— სხვა შეკითხვები აღარ მაქვს.

— რამდენ სანტიმეტრზე ხტებით?—მკითხა მეორემ.

— გააჩნია რამხელა ქვა გდია გზაზე.

— ვის თვლით მსოფლიოში უძლიერეს კალათბურთელად?

წამოვწითლდი, დარცხვენილმა თავი დავხარე და ხმადაბლა ვთქვი:

— ჩემთვის უხერხულია ამ კითხვაზე პასუხის გაცემა, ჰკითხეთ ჩემს მწვრთნელს.

— გთხოვთ ნუ გადაღლით კითხვა-პასუხით.—მიხსნა ჩემმა მწვრთნელმა კორესპონდენტთა შემოსევებისაგან.

დაიწყო ვარჯიში.

ეს ორმეტრნახევრიანი კაცი გავვარდი მოედანზე, ვტაცე ბურთს ხელი, დავუმიზნე კალათს, ვესროლე და ლოჟაში მჯდომ მელოტ კაცს ზუსტად მოვახვედრე თავში.

—უყურე შენ, რა მიზანი სცოდნია!

— ბეჭედში აძვრენს თითს.

— მაგი ნომერი არ გაგივა, ბაბა, არიფად ნუ გვაჩვენებ თავს.— „საღად" შეაფასეს ეს მოვლენა მოწინააღმდეგე გუნდის გულშემატკივრებმა.

დაიწყო თამაში. დაიწყო, მაგრამ რა დაიწყო! შევა[illegible], დაიბნენ ბიჭები მოედანზე. აი ჩემი თანაგუნდელი ძაფის ყველივით გაიწელა, — დაიჭირა ბურთი ორივე ხელში, მერე ააგდო, დააგდო და უცებ ისე მესროლა, გვერდზე რომ არ გავწეულიყავი, ძვლები ასაკრეფი გამიხდებოდა.

— რას შვრები, კაცო, მკლავ?!

— ირბინე, ბიჭო, ირბინე!—მომესმა ჩემი მწვრთნელის ხმა. მეც დავიწყე სირბილი მოედნის ერთი კუთხიდან მეორეში. არ ვუყურებდი არც ბურთს, არც მაყურებელს, გაშმაგებული დავრბოდი. თამაშის დამთავრებას წამები-ღა აკლდა, ვიღაც დამეჯახა და ლურსმანივით დამაკრა იატაკზე. ექვსმა კაცმა თავისუფლად წამომაყენა.

— ორი საჯარიმო სროლა!—გვაუწყა მსაჯმა.

ჩვენი გუნდი თამაშს აგებდა ერთი ქულის განსხვავებით, თამაშის დრო კი სავსებით ამოიწურა.

— შენს ხელში ვართ, ბიჭო, ყველანი, ნუ გამოგვჭრი ყელს.

— ასჯერ გაზომე და ერთხელ ესროლე.

მე ძალიან კარგად ვგრძნობდი ამ ორი სროლის პასუხისმგებლობას და გულწრფელად ვკითხე მსაჯს.

—არ შეიძლება სხვამ რომ ისროლოს?

— დაზარალებული თქვენ ხართ.

— არაფერი მტკენია, ბატონო, რა მოხდა ახლა ისეთი? აგერ ერთი კაი ძმაკაცი მყავს და ვითომც ის წაუქცევიათ.

— არ შეიძლება.

ცალი თვალით გადავხედე მაყურებელს და უეცრად ლიას მოვკარი თვალი, ჩემკენ იყურებოდა.

„რაღა მე წამაქციე, შე უპატრონო, ვიღაცა იყავი",—გავივლე გაბრაზებით გულში. მოვემზადე.

მსაჯმა სასტვენს ჩაბერა. მაყურებელი გაინაბა.

ავწიე ორი ხელით ბურთი, არც დამიმიზნებია ისე გავუშვი კალათისაკენ. ბურთი მოხვდა ფარს, ფარიდან კალათს, კალათიდან ისევ ფარს, მერე ისევ კალათს, იტრიალა, იტრიალა კალათის რგოლზე და, ბოლოს, რაკი არსაიდან აღმოჩნდა მშველელი, ჩაეშვა ბადეში.

იჭექა დარბაზმა. ჩვენი ბიჭები სიხარულისაგან მოედანზე დახტოდნენ და ერთმანეთს კოცნიდნენ.

— დიდი ფსიქოლოგი ჩანს ეს ბიჭი, სპეციალურად ისროლა მასე. —თქვა ვიღაცამ.

მე აღარავის ვუგდებდი ყურს, ერთხელ კიდევ გადავხედე ლიას და შევასრულე მეორე საჯარიმო სროლა.

მერე აღარაფერი მახსოვს. მგონი ჰაერში ამისროლეს ბიჭებმა, მგონი მეხვეოდნენ და მკოცნიდნენ.

როცა გონს მოვედი, ერთმა კორესპონდენტმა მომიტანა ახლოს მიკროფონი და მითხრა:

— თქვენ მატჩის გმირი იყავით, ორი სიტყვა უთხარით ჩვენს მაყურებელს.

ხათრი არ გავუტეხე მას და ორის მაგივრად ოთხი სიტყვა ვუთხარი მაყურებელს:

— მე აღარ ვითამაშებ კალათბურთს!..

გ. მახვილაძე

ნახ. ნ. მალაზონიასი

— რა არის წლევანდელ სეზონისათვის ახალი?
— ბუფეტი გადავიტანეთ უფრო ხელსაყრელ ადგილას!

პამიდორის ჩივილი

ამ ბოლო დროს ძალიან შემელახა ავტორიტეტი. ზოგი „დამპალს" მიწოდებს, ზოგი „დაბეჟილს", ზოგი „უგემურს", ზოგი „დაჭყლეტილს" და ზოგი კიდევ რას...

ათასგვარი შეუსაბამო ეპითეტებით „მამკობენ", მაგრამ, პატივცემულო მომხმარებელო, ერთი რატომ არ შემეკითხები, იქნება არ მიმიძღვის ბრალი. გულახდილად რომ ვთქვათ, სანამ წესიერად მექცეოდნენ, უამრავი თაყვანისმცემელი მყავდა. მახსოვს, თქვენი ქებაც ბევრჯერ დამიმსახურებია, მაგრამ დღეს?..

ღმერთო, საჩივარში სასიარულოს ნუ გამოულევ იმათ, ვინც ამ ყოფაში ჩამაგდო. ჩემი სამკვიდრო თბილისიდან 100-200 კილომეტრზე მდებარეობს, ჰოდა, ამსიგრძე გზას რომ გაივლი, რა იერი შეგრჩება? ხანდახან ისეთ საბარგო მანქანაზე მოვხვდები, ძარადან მეტრნახევარზე მისვრის მაღლა. ვიდრე თქვენს სახლში მოვხვდებოდი, ექვსი სასწორი გამოვიარე.

გიკვირთ, არა?

სიმართლე მოგახსენეთ.

მე იმ კოლმეურნეობის ნაკვეთში მოვედი, რომელიც თბილისიდან ას რვა კილომეტრითაა დაშორებული. ვინც მომკრიფა, წონით გადამცა მერგოლურს.

— რატომაო?

— როგორ თუ რატომ? მკრეფავს შრომადღეები ხომ უნდა ჩაერიცხოს? მერგოლურმა წონით გადამცა შოფერს. შოფერმა მანქანაზე ბურთივით შემისროლა და თბილისისაკენ მიქნა პირი. 108 კილომეტრი ვიარე, აქედან 8-10 კილომეტრი მინდვრის პირობებში. ბაზაში მიმიტანა. ბაზის გამგემ წონით მიმიღო, შოფერმა იქნება „ხელმრუდობა" ჩაიდინაო.

მესამე თუ მეოთხე დღეს, კარგად არ მახსოვს, ბაზიდან მაღაზიის სექციონერმა მიმიწონა და მანქანაზე მტრული განწყობილებით შემისროლეს. როდესაც მაღაზიაში მიმიტანეს, სექციონერმა კვლავ წონით ჩააბარა ჩემი თავი გამყიდველს. გამყიდველიდან თქვენთან მოვხვდი, რა თქმა უნდა, წონით, თქვენც არ დამინდეთ და საკონტროლო სასწორზე ამწონეთ, გამყიდველმა ხომ არ მომატყუაო.

ჰოდა, ახლა თვითონვე განსაჯეთ. ამოდენა თავგადასავალში რა ფერი და გვერდები შემრჩებოდა? თქვენ კი მომდექით და ასე უტიფრად დამამცირეთ, გამლანძღეთ, გამაწითლეთ...

მკრეფავს მერგოლური და მწონის. მერგოლურს შოფერი არ ენდობა და მწონის, შოფერს ბაზის გამგე უცქერის ეჭვით და მწონის. ბაზის გამგეს სექციონერისა არ ჯერა და მწონის. სექციონერს გამყიდველი არ ენდობა და მწონის, — თქვენ გამყიდველის პატიოსნებაზე გეპარებათ ეჭვი და საკონტროლო სასწორზე მწონით. და ასე ექვსჯერ აწონილ-გადაწონილი სათუთი არსება რა მდგომარეობაში ჩავვარდებოდი?!

მაშ რატომ მლანძღავთ?

ლანძღვას თავი დაანებეთ და გამომესარჩლეთ... თორემ ხმამაღლა ავყვირდები. მხარს დამიჭერენ: ატამი, ლეღვი, ქლიავი, ხენდრო, ნესვი, საზამთრო, თვით დიდად პატივცემული ყურძენიც და...

ბატონებო. გემუდარებით, ისეთი რამე გამოიგონეთ, რომ მხოლოდ ერთ სასწორზე ავიწონო და მერე თქვენი ქება თუ არ დავიმსახურო, მაღაზიის ახლოსაც ნუ გამაკარებთ.

ივ. ჯავახიშვილი

ეროვნული ბიბლიოთეკა

უცხოური იუმორი

ფრანგული იუმორი

ქისა

ერთი ბავშვი ძალიან გვიან ადგა. მამამისი გაუჯავრდა და უთხრა: ერთმა კაცმა, რომელიც დილით ადრე ადგა, გზაზე ოქროთი სავსე ქისა იპოვნა.

— ეჰ, მამა, ის, ვინც ფული დაკარგა, კიდევ უფრო ადრე ადგა, ალბათ.

წვერი

ერთ სადილზე ვიქტორი მარტო დასვეს პატარა მაგიდასთან.

— როდესაც შენც წვერი გექნება, დიდ მაგიდასთან ისადილებ, — უთხრა მამამ.

სადილის დროს კატა მივიდა ვიქტორთან, გაეხახუნა და დაელოდა კარგ ნაჭერს, მაგრამ ვიქტორმა გააგდო და უთხრა:

— შენ ხომ წვერები გაქვს, წადი და დიდ მაგიდასთან ისადილე.

პატარა ბიჭი და მამა

საღამოთი პატარა ბიჭი სახლში სასკოლო დავალებას ასრულებდა.

პ ა ტ ა რ ა ბ ი ჭ ი: მამა, სად არის მდინარე დუნაის სათავე?

მ ა მ ა: არ ვიცი!

პ ა ტ ა რ ა ბ ი ჭ ი: შენ არ იცი და ხვალ მე შენი უვიცობისათვის დამსჯიან.

თარგმნა
ი. ჩხიკვაძემ

გერმანული იუმორი

— ავად ვარ, ბატონო ექიმო!

— რაიმე გაწუხებთ?

— არა.

— მადა გაქვთ?

— მადას არ ვუჩივი.

— როგორ გძინავთ?

— ძილს არ ვემდური.

— დამშვიდდით. ისეთ რეცეპტს გამოგიწერთ, რომ ორ დღეში ყველაფერი ეს გაგივლით.

—:—

— რად გინდა ჭოგრიტი საწოლში?

— ორი ღამეა სიზმარში ზედიზედ ვზივარ თეატრში, მაგრამ ისე შორს, რომ ვერაფერს ვხედავ.

—:—

— მეტლევ, არ შეგიძლიათ, უფრო ჩქარა იაროთ?

— როგორ არა, მაგრამ ცხენს მარტო ხომ არ დავტოვებ?

— წერილი ძალიან მძიმეა, ერთი მარკა კიდევ უნდა დააკრათ.

— და განა მაშინ უფრო არ დამძიმდება?

—:—

— ბატონო ჩემო, თქვენ ხედავთ ძროხას, რომელიც მინდორში ბალახობს.

— მერე და სად არის ბალახი?

— ძროხამ შეჭამა.

— მაშინ სადღაა ძროხა?

— გაიქცა, აბა რა უნდოდა მინდორში, თუ საჭმელი აღარა იყო რა!

თარგმნა
ვ. ვეზირიშვილმა

— შენი თემა „ჩვენი ძაღლი" სიტყვასიტყვით ჰგავს შენი ძმის თემას!

— ჩვენ ხომ მხოლოდ ერთი ძაღლი გვყავს, მასწ!

—:—

— ჰანს, მე მგონია, ეს შენი ძმის ხელნაწერია?!

— შესაძლებელია. მე ხომ დავალება მისი კალმისტრით შევასრულე!

თარგმნა
გ. ჟუღნიამ

რატომ გააღვიძა

კლაუსი საშინლად ხვრინავდა. შეწუხებულმა პეტერმა გააღვიძა იგი.

— რატომ გამაღვიძე? — ჰკითხა კლაუსმა.

— განგებ გაგაღვიძე, რომ შენი ყურით მოისმინო, რა საშინლად ხვრინავ! — უპასუხა პეტერმა.

ზრდილობა

— გიყვარს მუსიკა?

— ძალიან! მიუხედავად ამისა, შეგიძლიათ დაკვრა განაგრძოთ!

კინოთეატრის სალაროს წინ

— მაპატიეთ, მოწყალეო ქალბატონო, დღეს აქ რა სურათს უჩვენებენ?

— ხომ წერია, „პომპეის უკანასკნელი დღე!"

— რითი მოკვდა იგი?

— ამოფრქვევით... — იყო პასუხი.

თარგმნა
ლ. ხელაძემ

ინგლისური იუმორი

რაც მეტს ვსწავლობთ, მით მეტი ვიცით, რაც მეტი ვიცით, მით უფრო მეტი გვავიწყდება, რაც მეტი გვავიწყდება, მით ნაკლები ვიცით, რაც ნაკლები ვიცით, მით ნაკლები გვავიწყდება, რაც ნაკლები გვავიწყდება, მით მეტი ვიცით. მაშ რისთვის ვისწავლოთ?

—:—

— ჩემს მეუღლეს საშინელი მეხსიერება აქვს.

— ყველაფერი ავიწყდება?

— არა, ახსოვს.

—:—

— მითხარით ორი მომენტი ჯონ მილტონის ცხოვრებიდან.

— როდესაც დაქორწინდა, დაწერა „დაკარგული სამოთხე", ცოლის გარდაცვალების შემდეგ კი — „დაბრუნებული სამოთხე".

—:—

— რატომ არ გამომიგზავნეთ წერილის პასუხი?

— ჯერ ერთი, მე არ მიმიღია და მეორეც, არ მომწონს მასში მოყვანილი ზოგიერთი რამ.

— რას იტყვით მე-17 საუკუნის გამოჩენილი ქიმიკოსების შესახებ?

— ისინი ყველანი გარდაცვლილები არიან, სერ!

—:—

626
11/4-64

— კიდევ [illegible] ვახშამი მზად? მე რესტორანში მივდივარ.

— 5 წუთი მოითმინე.

— მზად [illegible]

— არა, მეც წამოვალ.

—:—

— თქვენ ფრთხილად უნდა იაროთ. — უთხრა მოტოციკლისტმა კაცს, რომელსაც დაეჯახა. — მე ძალიან ფრთხილი მძღოლი ვარ, 7 წელია ვმართავ.

— სერ, მე 54 წელია დავდივარ.

თარგმნა
ლ. მიქელოვამ

მოხელე წვერს იზრდის

— სერ, წადით დალაქთან და წვერი გაიპარსეთ.

— წვერს ვიზრდი, ბატონო ჩემო.

— საკუთარ სახლში რაც გინებოთ ის გააკეთეთ, მაგრამ სამუშაო საათებში არ გაბედოთ წვერის გაზრდა!

პოეტი და მანდილოსანი

პ ო ე ტ ი: იმედია მიიღებდით ჩემი ლექსების პატარა წიგნს, ამას წინათ რომ გამოგიგზავნეთ!

მ ა ნ დ ი ლ ო ს ა ნ ი: მივიღე, რა მომხიბლავია! საკვირველია, ნეტავ სად დავდე?

მ ი ს ი პ ა ტ ა რ ა ვ ა ჟ ი: დედა, მაგიდის ფეხის ქვეშ — გასამაგრებლად.

თარგმნა
მ. თაქთაქიშვილმა

—:—

გამყიდველი დაკავებული იყო მუშტრებით, მაგრამ მაინც შენიშნა პატარა ბიჭი ნამცხვრებით სავსე ყუთთან.

— ბიჭუნა, რა გინდა?

— არაფერი.

— მე ვხედავ შენ ცდილობ ნამცხვრის აღებას.

— არა, მისტერ, თქვენ სცდებით, მე ვცდილობ არ ავიღო ნამცხვარი.

ერთმა კაცმა ექიმს ტელეფონით შეატყობინა, რომ მისმა შვილმა მისი მუდმივი კალამი გადაყლაპა. ექიმმა უთხრა: — მე ახლავე მოვალ. რას შვრებით თქვენ ახლა?

— ახლა ფანქრით ვწერ. — უპასუხა კაცმა.

თარგმნა
მ. მასხარაშვილმა

— რატომ დაგაგვიანდა, ჯონ?

— მასწავლებელმა დამტოვა, რადგან რეინი ვერ მოვნახე.

— შენგან მოსალოდნელია ეს, არასოდეს არ გახსოვს სად რას დებ!

—:—

— იცი, ტომ, რა დიდია ამერიკა? წარმოიდგინე, დილით ჯდები ტეხასის მატარებელში, და მეორე დილით ისევ ტეხასში ხარ.

— წარმომიდგენია, სერ. ინგლისშიც არის ასეთი ცუდი მატარებლები.

თარგმნა
ს. ჭიჭინაძემ

რედაქტორი ნ. შველიძე.

სარედაქციო კოლეგია: ნ. დუმბაძე, ს. კლდიაშვილი, ნ. მალაზონია, მ. ქარჩავა, ო. ჭელიძე.

საქ. კპ. ცენტრალური კომიტეტის გამომცემლობა

თბილისი. სატირისა და იუმორის ჟურნალი „ნიანგი". Тбилиси. Сатирико-юмористический журнал „Нианги".

რედაქციის მისამართი: რუსთაველის პრ. № 42. ტელეფონები: რედაქტორის—9-76-69, საერთო განყოფილების—3-10-49

ხელმოწ. დასაბ. 1/IX-1964 წ. ქაღ. ზომა 70×108 18, 0,5 ნაბ. ფურც. 1,37. ფიზიკურ ფორმათა რაოდენობა 0,5, პირობით ფორმათა რაოდენობა 1, ხელნაწერები ავტორებს არ უბრუნდებათ. საქ. კპ ცკ გამომცემლობის სტამბა № 1. ლენინის ქ. № 14. შეკვ. № 2316. უე 04536. ტირაჟი 40000

ნახ. გ. ლომიძისა

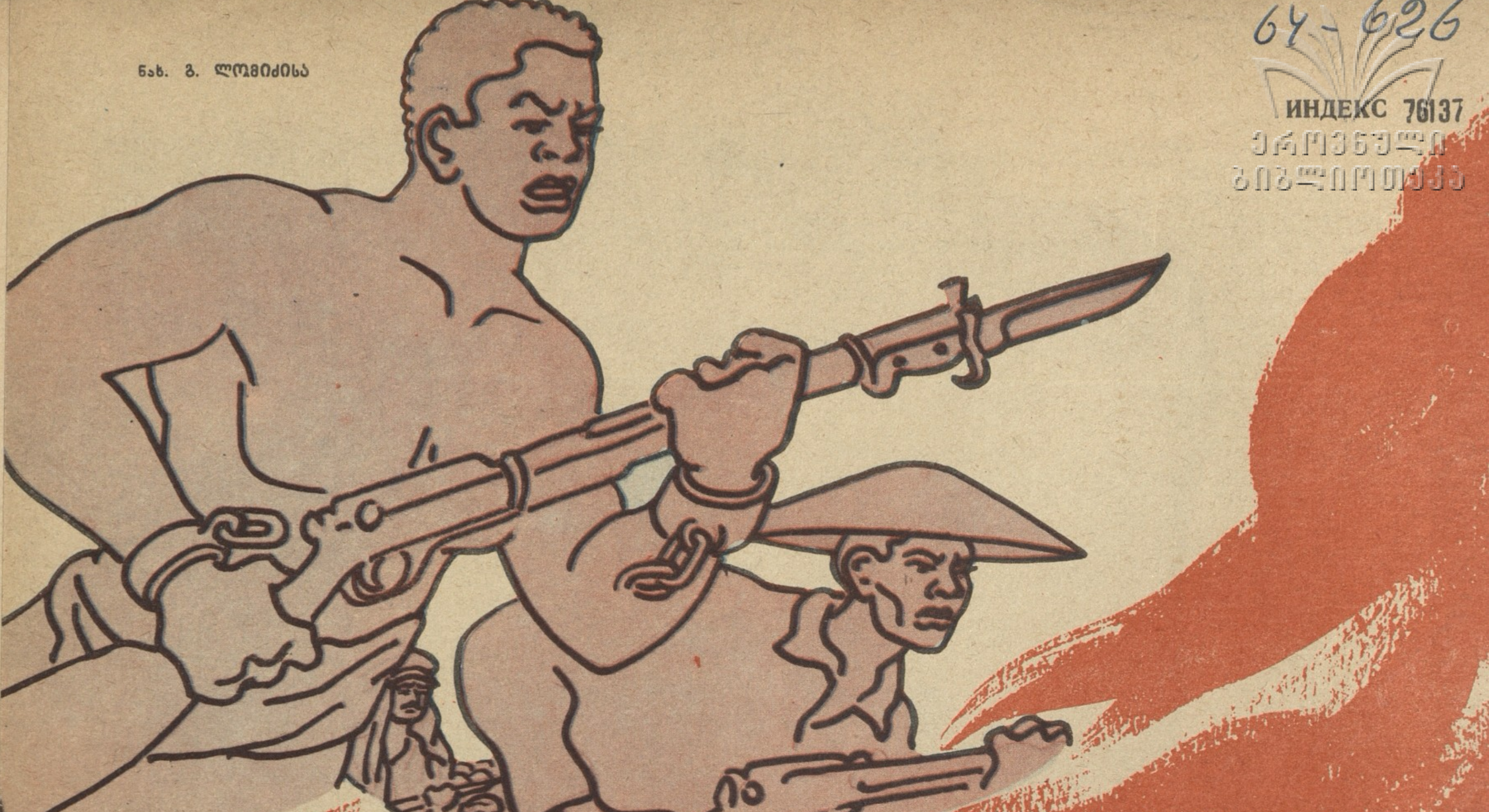

შეიგნონ, ბოლოს და ბოლოს, რომ ჩვენს დროში აღარ შეიძლება
ლად მოქმედება, ხალხებს აღარ სურთ ძველებურად ცხოვრება,
კაპიტალიზმის მონებად, კოლონიალიზმის მონებად ყოფნა. ისინი ი
იბრძოლებენ თავიანთი დამოუკიდებლობისათვის და ვერავითარი აგრე
ლები, ამერიკის შეერთებული შტატების ან სხვა იმპერიალისტური
ფოების ვერავითარი ჟანდარმული მოქმედება ვერ შეაჩერებს მათ.

(ამხ. ნ. ს. ხრუშჩოვის სიტყვიდან ჩრდილო
ასს რესპუბლიკის 40 წლისთავისადმი მიძღვ
მო სხდომაზე).

განწირულთა ავანტიურა.

64-626
ИНДЕКС 76137
ეროვნული ბიბლიოთეკა